

ПІЗНАЙТЕ ПРАВДУ
А ПРАВДА
ОСВОБОДИТЬ ВАС.

ПРАВОСЛАВНИЙ ВІСНИК

ЗА НАРІД
I
ЗА ВІРУ.

THE ORTHODOX HERALD

ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

РІК II.

ВІННІПЕГ, МАН. ВЕРЕСЕНЬ, 1925

ЧИСЛО (18) 9

ПРИВІТ З КИЇВА.

ВСЕУКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКОВНА РАДА
17 липня, 1925, м. Київ, вул. Короленка, ч. 24.

ДО УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОНСИСТОРИЇ В КАНАДІ І ЦЕРКОВНО-НАРОДНОЇ РАДИ В АМЕРИЦІ.

ХРИСТОС ПОСЕРЕД НАС!

Найулюбленіші діти і слуги нашої Святої Церкви: Всечесний Отче Архипастирю, Чесні Пастирі і Вельмишановні Брати і Сестри!

Тішиться наше серце, серце всієї Святої Української Православної Автокефальної Церкви, Всеукраїнської Православної Церковної Ради на чолі з духовним батьком Найпочеснішим Митрополитом всієї України, коли читаємо Ваші, дорогі нашому серцю, листи про життя і розцвіт нашої Святої Церкви там за далеким і безкраїм океаном, де бються сповнені любов'ю до Рідної Матері Церкви, бажанням повного відродження Її, серця вірних дітей українського народу.

Тішиться наше серце і коли бачимо перед собою протоколи четвертого собору Української Греко-Православної Церкви в Канаді і третього церковно-народного собору Української Автокефальної Православної Церкви в Америці, бо ці собори, по натхненню Святого Духа, що його завжди посилає Найвищий Архипастирь Господь наш Ісус Христос своїм дітям, поклали міцний і непорушний камінь у підвалини відродженої крайової церкви української в Канаді і Америці, як нероздільної парості єдиної Української Автокефальної Церкви, остільки-ж старої, як стара слава предків нашого українського народу; тієї церкви, що до глибини серця пустила коріння кожному синові многострадального нашого побожного народу.

Отже се коріння з великої ласки Божої й дає лишні і квітні паростки по всіх просторах світу, — на широких лапах матери України, в Канаді, Америці, в середній Азії (в Алматинській країні) і по інших краях світу. Але всі ці паростки нерозривно зеднані з великим і могутнім тілом єдиної Української Автокефальної Православної Церкви.

Таке дороге для життя нашої святої Церкви братське єднання лягло в основу протоколів четвертого церковного собору Української Автокефальної Православної Церкви в Канаді, і третього її собору в Америці, — його ми вбачаємо і в словах Вашого листа: „але думки наші завжди витають там, де Ви приносите молитви перед Божий престол, духом ми завжди з Вами і тоді, коли радість в серцях Ваших і тоді, коли сум і горе...”

Отже, Любе Братерство, всі діти єдиної матери нашої святої Церкви, нехай не тривожиться серце Ваше тим, що умови Вашого життя внесли, як Ви кажете, деякі відмінності, розбіжності, різниці між життям Матері-Церкви і Церкви в Канаді і Америці. Бо ще з діда-прадіда побожний український нарід, зберігаючи у всій чистоті православну віру провадив своє церковне життя так, як того дозволяли умови, котрі його оточували, при чому це життя завше оздоблювалось спокоєм-віку встановленими звичаями і обрядами.

Вважаємо за братерський обов'язок по рідному поділитися з Вами новою радістю, що її приніс нашій Церкві кінець минулого і початок цього року. Чим далі іде час, тим вище здіймається сонце правди святої нашої Церкви і проміння його по цілому світу будить тих, що заснули були, тих, що одвернулися, — воно розганяє всі тіні і ніщо не здолає погасити його. В далеких степах середньої Азії — в Семиріченській Країні діти побожного нашого народу, що бурею неволі життя минулого були туди закинуті (їх там понад 300,000), відчували високу правду Рідної Своєї Церкви і в кількості десяти парафій відродили там в себе Рідну Українську Православну Автокефальну Церкву і звернулись з проханням до Всеукраїнської Православної Церковної Ради, аби і їм надіслано було архипастиря, що міг би керувати ними в дусі Рідної Церкви. Всеукраїнська Православна Церковна Рада вирішила туди Всечесного Архiepіскопа Подільського Константина Кротевича, надавши йому титул Архiepіскопа Семиріченського та Алматського. І

вже одержано звістку, що він прибув у далекий той край і своїм архипастирським служінням обняв тамошню епархію Української Автокефальної Православної Церкви.

Всеукраїнська Православна Церковна Рада, сповіщаючи про сю радісну вістку прохає канадійську і американську Українську Автокефальну Православну Церкву, як старших дочок Української Автокефальної Православної Церкви, прийняти нововідроджену Семиріченську Українську Автокефальну Православну Церкву в своє братерське єднання і приєднати своє благословенство сій наймолодшій частині тіла нашої матери Святої Церкви на вільне, щасливе і побожне життя.

Чистота святої православної віри, на варті захисту якої від католицького уніятства і московського цезаре-папізма клали своє життя наші предки, запанувала в нашій святей церкві і вона пригортає до неї все нові і нові громади вірних, що визволяються з московської церкви-домовини і із кут-неволі Риму-унії.

Під світло-прозорий Омофор Святої Нашої Церкви, крім вірних безупинно збираються і священники що нарешті пізнають, чийх батьків вони діти і покидають вартувати руїну московської церкви-домовини. Збираються під сей святей Омофор і архипастирі бувшої Російської Церкви, що побачили на чім боці свята правда. До сього часу до нашої Церкви приєдналися два єпископи старо-московської церкви: 1. Архiepіскоп Прилуцький, Теодосій Сергієв — родом Росіянин, має вищу церковну академічну освіту. Тепер він провадить святительську працю на Кам'янецькій катедрі на Поділлі і 2. Єпископ Луганський Юрій Прокопович — родом Українець — теж з вищою богословською освітою. Він приєднався до Української Автокефальної Православної Церкви 14 сього червня в Київському соборі Святої Софії, — тепер покищо перебуває в Києві і відправляє Божі Служби в українських храмах, але в скорому часі вийде на одну з вільних катедр.

Отже, як ми бачимо, свята правда відкриває очі і серця не тільки синів Українського Народу, але й чужинців і ся правда, відкидаючи весь бруд ворожнечі і наклепів ворогів відродження нашого народу і нашої Церкви, веде їх під Її Омофор. І навіть вороги наші, що боролась весь час з її основними принципами змушені рахуватись з величньою правдою нашої Рідної Церкви, — і коли скликався обновленський церковний собор в Харкові так званий „Всеукраїнський Собор” на 17 травня біжучого року, то було на нього запрошено і представників Української Автокефальної Православної Церкви, але вона як чиста невіста Христова, що одного тільки пильнує, щоб достойною зустріти Божественного Жениха, не могла взяти участі в єднанні з тими, хто має іншу мету, щоб не забруднити весільного свого одягу. А з приводу сього запрошення 24 березня 1925 р. (протокол черга 26) винесена така ухвала: „Всеукраїнська Православна Церковна Рада, як Вищий Керівничий Орган Української Автокефальної Православної Церкви, не вважає для себе гідним входити в будь які церковні зносини з тією не церковною організацією, яка зве себе „Обновленченською Церквою”. Доручити Секретаріату надіслати до Комісії, як інформаційний матеріал, витяг з протоколу великих Микільських Зборів 1923 року і відозву Всеукраїнської Православної Церковної Ради про поєднання Української Автокефальної Православної Церкви з іншими церквами”.

Такий буйний розцвіт нашого церковного руху вимагає від Всеукраїнської Православної Церковної Ради величезної видавничої праці, аби задовольнити громади вірних і поодиноких членів нашої Церкви книжками, насамперед богослужбовими, Святого Письма і взагалі оєлігійного змісту. Виконати сю невідкладну потребу перешкадає брак коштів, але й тут Милосерний Господь не кидає нас Своєю Ласкою: вірні Христові громади допомагають вносячи посильні левти на се святе діло і тепер вже приступлено до